

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **EAST SEA INVEST s.r.o.**, se sídlem Mrázovka 1098/9, Praha 5, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2016, č. j. OD 633/16-2/67.1/16191/Li KULK 58262/2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 7. 2017, č. j. 30 A 101/2016 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Turnov, Odbor dopravní (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 20. 5. 2016, č. j. OD/16/16747/AZD, uznal žalobkyni vinnou, že „dne 01. 01. 2016 v 09:57 hodin nezajistila, aby při užití jí provozovaného vozidla registrační značky X na pozemní komunikaci I/35 v obci Radvánovice v úseku 50°33'48,472''N, 15°12'44,4581''E - 50°33'2,3539''N, 15°12'51,5193''E GPS směr Jičín byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem č. 361/2000 Sb. Na podkladě záznamu z automatizovaného silničního rychloměru používaného bez obsluhy bylo zjištěno, že řidič předmětného motorového vozidla jel ve výšce popsané době a místě rychlostí 64 km/h po odečtení tolerance měřícího zařízení 3 km/h. Svým jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 tohoto zákona.“ Tímto jednáním se podle správního orgánu prvního stupně žalobkyně dopustila porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění platném v době spáchání správního deliktu [dále jen „zákon o silničním provozu“], a naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu podle § 125f odst. 1 téhož zákona. Správní orgán prvního

stupně žalobkyni za tento správní delikt uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví specifikovaným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud se nejprve vyjádřil k žalobkyní namítanému nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož „[o]becní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [...]“. Dospěl přitom k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu citovaného ustanovení. Jelikož však neměl žádné důkazy opodstatňující zahájení přestupkového řízení vůči konkrétní osobě, nepochybil, nezahájil-li řízení o přestupku a věc odložil.

[5] Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je nesrozumitelné, neboť v jeho výroku není uvedeno, jaká byla v úseku, kde byla rychlost žalobkyní provozovaného vozidla měřena, stanovena nejvyšší povolená rychlost. Uvedl, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje všechny náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu. Ve výroku je správní delikt specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jiným jednáním; je zde popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), příslušná právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, a řádné označení účastníka řízení – žalobkyně. Krajský soud proto uzavřel, že formulaci výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má za dostatečnou, a proto by bylo přepjatým formalismem, pokud by rozhodnutí správních orgánů zrušoval jen proto, aby byl výrok s popisem předmětu řízení více rozveden; a to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.

[6] Žalobní námitku, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy, shledal krajský soud nedůvodnou s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32. Uvedl, že z tohoto rozhodnutí je zřejmé, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo § 125f odst. 1 téhož zákona, je ústavně konformní, tedy v souladu s ústavním pořádkem, jakož i čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III.

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka má v prvé řadě za to, že napadený rozsudek trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť s žalobní námitkou, v níž namítala, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo § 125f odst. 1 téhož zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy, se krajský soud vypořádal tím způsobem, že obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 – 32, s nímž se „ztotožnil“. Takový postup by podle stěžovatelky byl přípustný, jenom pokud by krajský soud současně uvedl i své vlastní úvahy, proč se závěry uvedenými v citovaném rozsudku souhlasí. Pokud soud v rozsudku cituje pasáže

pokračování

z jiného soudního rozhodnutí, aniž rozvede způsob aplikace závěrů vyslovených v citovaném rozhodnutí na posuzovaný případ, je rozsudek citující jiným rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. K tomu stěžovatelka poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 – 27. Nadto má stěžovatelka za to, že citované pasáže z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015 - 32 nevyvrací její argumentaci uplatněnou v žalobě.

[9] Podle stěžovatelky měl krajský soud také přerušit řízení o žalobě do rozhodnutí Ústavního soudu v řízení vedeném pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16, v němž byl projednáván návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Pokud krajský soud ve věci rozhodl, aniž vyčkal rozhodnutí Ústavního soudu, které mohlo mít vliv na jeho posouzení v právě projednávané věci, posoudil předmětnou právní otázku nesprávně. Stěžovatelka rovněž navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení o kasační stížnosti v nynější věci do té doby, než Ústavní soud rozhodne ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.

[10] Stěžovatelka také shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným, protože v něm krajský soud aproboval zjevně nepřezkoumatelná rozhodnutí správních orgánů. Podle stěžovatelky je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v něm správní orgán prvního stupně nijak neprokázal ani neodůvodnil závěr, že použitý rychloměr je „*technickým prostředkem používaným bez obsluhy*“ podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, ačkoliv se jedná o neurčitý právní pojem. Rovněž nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je i závěr správního orgánu prvního stupně, že údajné porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, neboť v tomto směru správní orgán prvního stupně neprovedl žádné dokazování; jedná se přitom o znak skutkové podstaty podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i v tom, že správní orgán prvního stupně dovodil, že v měřeném úseku platil rychlostní limit 50 km/hod podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, aniž se zabýval tím, zda se jednalo o úsek v zastavěném území označený značkami „začátek obce“ a „konec obce“. Správní orgán prvního stupně však nezkoumal ani to, zda se jednalo o silnici pro motorová vozidla, dálnici, nebo jinou pozemní komunikaci, ačkoliv § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu stanovuje odlišný obecný rychlostní limit pro tyto druhy pozemní komunikace, procházejí-li obcí, ani v tomto směru neprovedl žádné dokazování.

[11] Stěžovatelka namítá i to, že bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, neboť správní orgány ani krajský soud neposoudily, zda v průběhu řízení nedošlo ke změně právní úpravy, která by byla pro stěžovatelku příznivější, jak vyplývá z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V mezidobí přitom nabylo účinnosti několik novel právních předpisů, které byly aplikovány (např. zákona o silničním provozu) a k takovému posouzení tedy mělo dojít. V průběhu řízení před krajským soudem nabylo účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), který nově kodifikuje správní trestání. Ani tato skutečnost však nebyla krajským soudem zohledněna.

[12] Stěžovatelka se nakonec neztotožňuje ani se závěrem krajského soudu, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je srozumitelný. Má setrvalé za to, že z výroku není zřejmé, jaký platil rychlostní limit v měřeném úseku. Z toho důvodu je podle ní otázkou, zda byl skutek, který je předmětem řízení, protiprávní či nikoliv. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že postačuje, že je rychlostní limit uveden v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a že je uveden ve výroku napadeného rozhodnutí.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že odkazuje na znění svého rozhodnutí ze dne 12. 7. 2016, č. j. OD 633/16-2/67.1/16191/Li, a že se plně ztotožňuje se závěry uvedenými v napadeném rozsudku. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu mimo jiné pro vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Namítá tedy kasační důvod podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak závažnou, že se jí Nejvyšší správní soud musí podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítala.

[17] Jak již Nejvyšší správní soud také vyslovil, s kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).

[18] Problematika nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí je v judikatuře Nejvyššího správního soudu bohatě zastoupena (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě, proč podřadil daný skutkový stav pod určitou právní normu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkově i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.

[19] V postupu krajského soudu v nynější věci Nejvyšší správní soud neshledal žádné takové pochybení. Krajský soud se řádně vypořádal se všemi stěžovatelkou uplatněnými žalobními námítkami. Byť ve vztahu k některým ze žalobních námitek jistě mohl krajský soud svoji argumentaci dále rozvinout, způsob, jakým k vypořádání žalobních námitek přistoupil, nepůsobí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou kasačního soudu, která by opodstatňovala zrušení napadeného rozsudku. Ostatně stěžovatelka proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatelky s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[20] Stěžovatelka konkrétně krajskému soudu vytýká, že k její námitce týkající se údajné protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, potažmo § 125f odst. 1 téhož zákona, namísto vlastních úvah pouze obsáhle citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32.

[21] Uvedená skutečnost podle Nejvyššího správního soudu sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů nezpůsobuje. Krajský soud nepochybil, vypořádal-li se s uvedenou žalobní námitkou „pouze“ tak, že odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 128/2015 – 32. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že se ztotožnil se zde uvedeným závěrem, že použitá právní úprava je ústavně konformní, a že žalobní námitku tudíž považuje za nedůvodnou, aniž by považoval za nezbytné opakovat to, co již podrobně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Krajskému soudu nelze vyčítat, že neopakoval rozsáhlé odůvodnění rozsudku kasačního soudu. Takový postup by byl bezúčelný a nijak by nepřispěl přesvědčivosti napadeného rozsudku.

[22] Mimoběžným shledává Nejvyšší správní soud i stěžovatelčin poukaz na rozsudek kasačního soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 - 27, v němž mimo jiné vyslovil, že „[o] nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se jedná rovněž i v případě, kdy soud opomněl vypořádat některou z uplatněných námitek, nebo pokud odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže citované z jiného rozhodnutí, které se však týkalo skutkové i právně odlišné věci, aniž by soud rozvedl způsob aplikace závěrů vyslovených v takovém rozhodnutí na posuzovaný případ.“ (zvýraznění nyní učinil Nejvyšší správní soud). V právě posuzované věci však pasáže citované krajským soudem (vztahující se k posouzení ústavní konformnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a § 125f odst. 1 téhož zákona) naprosto přiléhalo na problematiku posuzovanou krajským soudem. Nebylo tedy nutné, aby krajský soud blíže zdůvodňoval aplikaci těchto závěrů na posuzovaný případ. Nelze proto také přisvědčit stěžovatce, že citovanými pasážemi Nejvyššího správního soudu není řádně vypořádána její žalobní argumentace.

[23] K námitce stěžovatelky, že krajský soud měl řízení o žalobě přerušit do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16, týkající se ústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a § 10 odst. 3 téhož zákona, Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 6. 12. 2018, č. j. 10 As 17/2018 – 48. V něm uvedl, že „obecný soud může sám dojít k závěru o ústavnosti zákona a není proto povinen vyčkávat na související rozhodnutí Ústavního soudu. Důležité je, že závěr o ústavnosti sporné normy potvrdil i Ústavní soud, který náleženem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.“

[24] K tomu nyní kasační soud navíc doplňuje, že obligatorní přerušování v případě předložení návrhu Ústavního soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky se týká jen návrhů v téže věci. V nyní projednávaném případě tak přicházelo v úvahu toliko přerušování fakultativní podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. Krajský soud tudíž v právě posuzované věci nepochybil, nevyčkal-li na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 a vydal napadený rozsudek, v němž se s namítanou neústavností aplikovaných ustanovení zákona o silničním provozu vypořádal. S ohledem na skutečnost, že v mezidobí Ústavní soud ve věci Pl. ÚS 15/16 rozhodl, návrh na přerušování nynějšího řízení o kasační stížnosti již nemá opodstatnění.

[25] Co se týče okruhu kasačních námitek, kterými stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a z toho plynoucí nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (viz body [6]-[10] kasační stížnosti stěžovatelky), zdůrazňuje kasační soud, že je stěžovatelka uplatnila poprvé až v kasační stížnosti, a jsou tudíž nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí není vadou, ke které by byl krajský soud povinen přihlídnout vždy z úřední povinnosti. Krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, byť by nebyly žalobcem výslovně namítány, pouze tehdy, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (blíže srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84). Přezkumu žalobních bodů v posuzované věci nic nebránilo.

[26] Stěžovatelka dále namítá porušení práva na spravedlivý proces spočívající v tom, že správní orgány ani krajský soud se nezabývaly tím, zda pozdější právní úprava (novely zákona o silničním provozu nebo nový zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich) není pro stěžovatelku příznivější a zda tedy není na místě postupovat podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[27] Nejvyšší správní soud se k uvedené problematice již vyjádřil v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 1 As 347/2017 – 32, v němž uvedl, že k posouzení této skutečnosti dochází vždy *ex officio*, což také mimo jiné znamená, že pokud pozdější příznivější právní úpravu nelze uplatnit, taková úvaha (s negativním závěrem) nemusí mít odraz v konečném rozhodnutí. Kasační soud se nemá důvod v právě posuzované věci od uvedeného závěru odchýlit. Uzavírá proto, že správní orgány ani krajský soud nepochybily, když úvahu o tom, zda pozdější právní úprava nebyla pro stěžovatelku příznivější, výslovně nepromítly do svých rozhodnutí.

[28] Nejvyšší správní soud tak nyní pouze pro úplnost uvádí, že stěžovatelka se porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dopustila přestupku podle § 125f odst. 1 téhož zákona, za který jí byla uložena sankce podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) tohoto zákona. V obsahu těchto ustanovení silničního zákona k žádné změně nedošlo, resp. došlo pouze k tomu, že od 1. 7. 2017 je § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu označen jako § 125f odst. 4 tohoto zákona a od 20. 2. 2016 je § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu označen jako § 125c odst. 5 písm. g). Ve vztahu k předmětným ustanovením zákona o silničním provozu proto nepřipadá vůbec v úvahu aplikace zásady použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvené v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

[29] Závěry uvedené v odst. [27] platí i pro případné úvahy o možném použití zákona o odpovědnosti za přestupky, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017 (po právní moci napadeného rozhodnutí, avšak předtím, než o věci samé rozhodl krajský soud). Stěžovatelka pouze obecně, a to poprvé v kasační stížnosti, namítá, že měl být v jejím případě použit, neboť obsahuje nová kritéria pro výměru sankce, jakož i nově možnost jít při výměře sankce pod spodní sankční sazbu. Závěr o tom, že pozdější právní úprava není pro stěžovatelku příznivější, sice napadený rozsudek výslovně neobsahuje, jak již ale uvedeno výše, neshledal-li krajský soud důvody novou právní úpravu aplikovat, není třeba tuto úvahu v rozsudku rozvádět.

[30] K použití zákona o odpovědnosti za přestupky v nynější věci tak Nejvyšší správní soud v té míře obecnosti, jež odpovídá obecnosti stěžovatelkou uplatněné kasační námítky, uzavírá, že za změnu ve prospěch stěžovatelky nelze považovat přepracování ustanovení o určení druhu a výměry sankce (nově „správního trestu“, upravené v § 37 nového zákona o odpovědnosti za přestupky), ani podrobnější vymezení kritérií pro uložení pokuty vyplývající z § 38 až § 40 téhož zákona (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018,

pokračování

č. j. 4 As 96/2018 - 45). Jak již také kasační soud dříve v rozsudku ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49 vyslovil, „*zásada použití pozdější příznivější právní úpravy zakotvená v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a provedená § 7 odst. 1 zákona o přestupcích, resp. § 2 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky neznamená, že správní orgán, či soud je povinen vypracovat rozsáhlý traktát na téma srovnání právní úpravy účinné v době spáchání deliktu a právní úpravy účinné v době rozhodování správních orgánů. Vyhodnotit právní úpravy pro pachatele je sice třeba posoudit komplexně, (...), avšak zároveň s přihlídnutím ke konkrétním okolnostem případu a námitkám pachatele, tedy nikoli hypoteticky a teoreticky s ohledem na všechny možné i nemožné okolnosti (...).* Uvedené platí beze zbytku i v nynější věci.

[31] Ke stěžovatelkou naznačené možnosti uložit sankci pod spodní hranicí zákonem stanovené sazby vyplývající z § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky tak kasační soud jen ve stručnosti doplňuje, že jeho použití by přicházelo v úvahu pouze tehdy, pokud by na konkrétní případ alespoň potenciálně mohlo toto ustanovení dopadat; takto tomu však v souzené věci není. K ryze obecné stěžovatelčině výtce Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení před soudem se použití citované právní úpravy vůbec nedomáhala. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka vůbec netvrdila kterýkoliv z důvodů pro mimořádně snížení sankce vyplývající z daného ustanovení a současně jí správní orgán prvního stupně uložil sankci na spodní hranici zákonné sazby, nelze dovést naplnění kteréhokoliv z důvodů, vyplývajících z § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy ani důvodu uvedeného pod písm. c) uvedeného ustanovení.

[32] Stěžovatelka se nakonec neztotožňuje ani se závěrem krajského soudu, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je srozumitelný. Má setrvale za to, že z výroku není zřejmé, jaký platil rychlostní limit v měřeném úseku. Z toho důvodu je podle ní otázkou, zda byl vůbec skutek, který je předmětem řízení, protiprávní či nikoliv.

[33] Krajský soud v napadeném rozsudku k této problematice vyslovil, že „*[v]ýroková část každého rozhodnutí musí jistě obsahovat náležitosti dané § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění. Jejich případnou absenci nelze již dohánět např. v odůvodnění rozhodnutí či dokonce v předkládacích zprávách zasílaných odvolacím orgánům. Krajský soud je však vzhledem k výše uvedenému přesvědčen o tom, že výrok prvoinstančního správního rozhodnutí obsahuje všechny nezbytné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm jsou uvedena právní ustanovení, která konkretizují skutek, za který byl žalobkyni trest uložen. Správní delikt je v něm specifikován natolik přesně, že vylučuje jeho záměnu s jednáním jiným. Obsahuje popis vlastního jednání delikventa, místo, čas a způsob spáchání deliktu (nedovolená rychlost v obci), jsou v něm uvedena příslušná právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a jimiž je skutek jasně dán, obsahuje řádné označení účastníka řízení – žalobkyně, jakož i další náležitosti. Formulaci výroku rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu tak má krajský soud za dostatečnou a měl by za přepjatý formalismus žalované rozhodnutí, potažmo i prvoinstanční správní rozhodnutí zrušovat jen proto, aby se popis předmětu řízení jen více rozvedl. A to zcela bez vlivu na materiální stránku věci.“*

[34] Nejvyšší správní soud se s uvedeným posouzením krajského soudu plně ztotožňuje. Jelikož neshledal ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vadu nesrozumitelnosti, považuje kasační soud za nepřipadné námitky stěžovatelky, že vadu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenapravuje, že rychlostní limit je uveden v odůvodnění tohoto rozhodnutí nebo ve výroku napadeného rozhodnutí.

VI.

[35] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2019

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu